

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polách v právní věci žalobkyně **J. J.**, právně zast. JUDr. Jiřím Dobišarem, advokátem se sídlem v Břeclavi, Smetanovo nábř. 6, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem v Brně, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu

t a k t o :

I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 11. 9. 2012, č. j. 6832/12-1400-707633, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému zpět k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 9 874 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejího právního zástupce JUDr. Jiřího Dobišara, advokáta se sídlem v Břeclavi, Smetanovo nábř. 6.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Dne 16. 3. 2012 byla Finančnímu úřadu v Břeclavi doručena žádost žalobkyně o vrácení zaplacené daně z převodu nemovitosti. Správce daně toto podání posoudil jako žádost o prominutí daně podle § 25 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb. o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o trojdani“). Finanční ředitelství v Brně rozhodnutím ze dne 11. 9. 2012, č. j. 6832/12-1400-707633 žádost žalobkyně zamítlo.

II. Obsah žaloby

V žalobě žalobkyně uvedla, že předmětnou žádostí požádala o vrácení zaplacené daně z převodu nemovitostí ve výši 42 820 Kč a dále o vrácení vyměřeného penále z této částky za období od 13. 12. 2001 do 22. 3. 2006 ve výši 23 799 Kč a také o zaplacení nákladů exekuce ve výši 474 Kč, celkem žádala o vrácení částky 67 113 Kč, kterou byla povinna zaplatit, resp. byla na ní vymožená v rámci exekuce ze strany Finančního úřadu v Břeclavi. Převod nemovitosti, za který byla vyměřena daň z převodu nemovitostí ve výši 42 820 Kč, byl prohlášen za neplatný, jak bylo konstatováno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 1. 12. 2011, č. j. 14 Co 90/2011 – 185, který nabyl právní moci dne 1. 3. 2012. Daň z převodu nemovitostí byla proto na žalobkyni vymáhána nedůvodně. Finanční ředitelství v Brně posoudilo žádost žalobkyně o vrácení daně z převodu nemovitostí a penále jako žádost o prominutí platby této daňové povinnosti. Žalobkyně však o žádné prominutí daňové povinnosti nežádala, neboť tato daň neměla vůbec být finančnímu úřadu placena, resp. neměla být jím vymáhána. Žádost žalobkyně o vrácení daně měla být posouzena podle ust. § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“) jako žádost o vrácení přeplatku. Proto také podala dne 2. 3. 2005 námitky vůči exekučnímu příkazu Finančního úřadu v Břeclavi ze dne 14. 2. 2005, č. j. 15901/05/298940/6656. V nich žalobkyně uvedla, že vlastnictví nemovitostí je předmětem soudního řízení a lze očekávat rozhodnutí, že nedošlo k jejich platnému převodu a současně požádala o povolení posečkání s platbou této daňové povinnosti do doby rozhodnutí soudu. Finanční úřad v Břeclavi rozhodnutím ze dne 3. 3. 2005 této žádosti nevyhověl a daňovou povinnost vůči žalobkyni v rámci nařízené exekuce vymáhal a vymohl a nyní ji odmítl napadeným rozhodnutím zaplacenou daň vrátit, ačkoliv byla zaplacena na základě zcela neplatného právního úkonu. Přestože žalobkyně o žádné prominutí daně nežádala, žalovaný její žádost o vrácení zaplacené daně posoudil jako žádost o prominutí této daně; proč žalovaný posoudil věc tímto způsobem, o který nežádala, z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí nevyplývá.

III. Obsah napadeného správního rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně je mj. uvedeno, že předmětem daně z převodu nemovitostí byl v daném případě převod vlastnictví k nemovitostem podle kupní smlouvy uzavřené dne 18. 12. 1995 mezi žalobkyní jako prodávající a T. P. jako

kupujícím. Vklad vlastnického práva byl povolen rozhodnutím Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, právní účinky vkladu vznikly dnem 13. 3. 1996. Daň byla vyměřena podle zákona o trojdani a podle zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků ve znění pozdějších předpisů platebním výměrem vydaným dne 25. 7. 2001 pod č. j. 62363/01/298960/4642 ve výši 44 100 Kč. Podání žalobkyně doručené Finančnímu úřadu v Břeclavi dne 16. 3. 2012, označené jako „Žádost o vrácení zaplacené daně z převodu nemovitostí a penále“ bylo správcem daně posouzeno podle § 70 odst. 2 daňového řádu jako žádost o prominutí daně podle § 25 odst. 3 zákona o trojdani. K žádosti žalobkyně doložila rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 12. 2011, č. j. 14 Co 90/2011 – 185, který nabyt právní moci dne 1. 3. 2012. Finanční ředitelství může prominout daň pouze za splnění podmínek vyplývajících z ust. § 25 odst. 3 písm. a) a odst. 5 zákona o trojdani, přičemž v daném případě nebyly podmínky obsažené v § 25 tohoto zákona splněny, neboť smlouva byla v řízení o žalobě na určení vlastnictví uznána za neplatnou. V projednávané věci neumožňuje žádné zákonné ustanovení napravit stav, kdy daň byla vyměřena na základě neplatné kupní smlouvy.

IV.

Vyjádření žalovaného k žalobě

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žádost byla posouzena správcem daně postupem podle ust. § 70 odst. 2 daňového řádu, podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak byla označena. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v žádosti uvedla „...rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 1. 12. 2011, č. j. 14 Co 90/2011 – 185 tak, že kupní smlouva ze dne 18. 12. 1995 uzavřená mezi mnou a T. P. je absolutně neplatným právním úkonem...“ a k žádosti doložila citovaný rozsudek, správce daně neměl pochybnosti stran předmětné žádosti a tuto posoudil jako žádost o prominutí daně podle ust. § 25 zákona o trojdani a dne 16. 4. 2012 ji postoupil k vyřízení Finančnímu ředitelství v Brně příslušnému podle ust. § 25 odst. 3 zákona o trojdani. Řízení o žádosti o vrácení přeplatku není ani pokračováním v nalézacím řízení, ani duplicitním nalézacím řízením. Ačkoliv byl původní platební výměr vydán na základě absolutně neplatné kupní smlouvy, na nyní projednávaný případ týkající se přezkumu rozhodnutí žalovaného podle § 25 daňového řádu nemá tato skutečnost vliv. Pravomocné rozhodnutí je napadnutelné pouze cestou mimořádných opravných prostředků nebo rozhodnutím soudu ve správním soudnictví k podané žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Platební výměr, jímž byla žalobkyni daň vyměřena, ani platební výměr na daňové penále nebyl napadený žalobou ve správním soudnictví a na uvedený případ nedopadá ani možnost aplikovat ust. § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu, vzhledem ke skutečnosti, že již uplynula prekluzivní lhůta, kdy je možno obnovovací řízení povolit či nařídit. Účelem zavedení prekluzivní lhůty je nastolit stav, kdy po uplynutí těchto lhůt zanikají jak povinnosti, tak i práva daňových subjektů. Marným uplynutím lhůty tedy zaniká oprávnění správce daně jakkoliv daňovou povinnost daňového subjektu ovlivnit. Správce daně na osobním daňovém účtu žalobkyně žádný vratitelný přeplatek neevidoval. I kdyby byla žádost žalobkyně posouzena podle ust. § 155 odst. 2 daňového řádu, nebyl by výsledkem stav, který žalobkyně předpokládá, tedy vrácení již uhrazené daně vč. příslušenství, jenž požaduje. V posuzované věci nedošlo ke splnění podmínek pro prominutí daně z převodu nemovitostí, zejména žalobkyni nebyla splněna tříletá lhůta pro podání žádosti o prominutí daně. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

V. Replika žalobkyně

V doplňujícím procesním podání ze dne 24. 4. 2013, nadepsaném jako replika žalobkyně k vyjádření žalovaného ze dne 4. 4. 2013 žalobkyně uvedla, že platební výměry nelze posuzovat izolovaně. Platební výměr na daň z převodu nemovitostí byl vystaven na základě rozhodnutí Katastrálního úřadu v Břeclavi, kterým byl povolen vklad kupní smlouvy ze dne 18. 12. 1995 do katastru nemovitostí. Tato kupní smlouva však byla rozsudkem Krajského soudu v Brně posouzena jako absolutně neplatný právní úkon. Jestliže tato kupní smlouva, která byla podkladem pro vyměření a vymáhání daně, je neplatná, pak jsou neplatné i úkony na tento úkon navazující. Proto také žalobkyně požádala o vrácení přeplatku na této dani, vč. vrácení vymoženého penále, neboť jestliže na platební výměr o zaplacení daně z převodu nemovitostí navazuje penalizační platební výměr, je třeba na ni nahlížet rovněž jako na neplatný úkon na základě stejného právního hodnocení.

VI. Vyjádření žalovaného k replice žalobce

V doplňujícím procesním podání ze dne 10. 9. 2013, nazvaném jako vyjádření žalovaného k replice žalobce žalovaný uvedl, že platební výměry nejsou žalovaným posuzovány izolovaně, daňová povinnost byla žalobkyni pravomocně stanovena na základě v době podání, ničím nezpochybněného přiznání k dani z převodu nemovitostí a bylo jen na žalobkyni, aby uplatnila svá práva v zákonných lhůtách pro povolení obnovy řízení. Žalovaný dále zopakoval již použitou argumentaci uvedenou shora.

VII. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně soud přezkoumal v řízení podle části 3., hlavy II. dílu 1, § 65 a násl. v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobkyně jak v žalobě, tak v žádosti o vrácení zaplacené daně z převodu nemovitostí, tvrdila, že daň z převodu nemovitostí za převod domu č. p. 262 nacházejícího se na pozemku p. č. 596 a pozemku p. č. 596 v k. ú. Hrušky byla na ní vymáhána nedůvodně, neboť převod předmětné nemovitosti, za níž jí byla vyměřena daň z převodu nemovitostí, byl prohlášen za neplatný a žalobkyně proto požadovala, aby jí Finanční úřad v Břeclavi vrátil zaplacenou daň. Žalobkyně v žalobě především namítala, že žalovaný vadně posoudil její žádost o vrácení zaplacené daně jako žádost o prominutí této daně, ačkoliv o žádné prominutí daně nežádala. Její žádost měla být posouzena jako žádost o vrácení přeplatku ve smyslu ust. § 155 daňového řádu. Žalobkyně dále namítala, že v napadeném správním rozhodnutí není ani vysvětleno, proč byla její žádost posouzena způsobem, o který nežádala. Předmětnou žádost o vrácení zaplacené daně z převodu nemovitostí a penále posoudil Finanční úřad v Břeclavi a dále shodně Finanční ředitelství v Brně za využití ust. § 70 odst. 2 daňového řádu jako žádost o

prominutí daně podle § 25 odst. 3 zákona o trojdani. Žalobkyně tedy vytýká správním orgánům, že její žádost o vrácení daně podanou na základě ust. § 155 daňového řádu svévolně a bez odůvodnění posoudili jiným způsobem, o nějž nežádala (jako žádost o prominutí daně podle § 25 odst. 3 zákona o trojdani).

Pro posouzení dané věci je důležité uvést podstatný obsah předmětné žádosti žalobkyně. Podání doručené Finančnímu úřadu v Břeclavi dne 16. 3. 2012 bylo nadepsáno jako „Věc: Žádost o vrácení zaplacené daně z převodu nemovitosti a penále“. V žádosti žalobkyně mj. sdělila, jakým rozhodnutím jí bylo uloženo zaplatit nedoplatek na dani z převodu nemovitostí a že byl následně dne 14. 2. 2005 vydán exekuční příkaz, kterými byla daň exekuvována prostřednictvím srážek ze mzdy. Žalobkyně uvedla, že proti exekučnímu příkazu podala námitky, kterým nebylo vyhověno, správce daně přitom konstatoval, že tvrzení žalobkyně o tom, že nemovitost nebyla nikdy prodána, je účelové, námitkou, že byla u soudu podána žaloba o určení neplatnosti kupní smlouvy, se finanční úřad nezabýval. Žalobkyně dále v žádosti uvedla, že později, platebním výměrem ze dne 7. 4. 2006 jí bylo za pozdní úhradu daně z převodu nemovitostí vyměřeno za období od 13. 12. 2001 do 22. 3. 2006 penále ve výši 23 799 Kč; žalobkyně proti platebnímu výměru podala odvolání, kterému nebylo vyhověno, naopak tato částka byla na ní vymožena spolu s exekučními náklady ve výši 474 Kč. Žalobkyně v žádosti dále uvedla, že nyní, po 7 letech od podání žaloby o určení neplatnosti shora uvedené kupní smlouvy rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 1. 12. 2011, č. j. 14 Co 90/2011 – 185 tak, že kupní smlouva ze dne 18. 12. 1995, uzavřená mezi jí a T. P., je absolutně neplatným právním úkonem a rozhodl o tom, že je i nadále vlastníkem předmětných nemovitostí; rozsudek nabyt právní moci dne 1. 3. 2012. Žalobkyně dále uvedla, že daň z převodu nemovitostí byla proto vymáhána nedůvodně, a to vč. penále. Jestliže by finanční úřad vyšel vstříc její dřívější žádosti o přerušení řízení, resp. tuto daňovou povinnost vůči ní nevymáhal do doby skončení soudního sporu, nemusela být žalobkyně dlouhodobě ve velmi tíživé finanční situaci v důsledku exekučních srážek prováděných ze mzdy. Závěrem žádosti žalobkyně, vzhledem ke skutečnosti, že daň vč. penále byla na ní vymožena neoprávněně, žádala Finanční úřad v Břeclavi o vrácení zaplacené daně ve výši 42 840 Kč, o vrácení zaplaceného penále ve výši 23 799 Kč a o nahrazení nákladů exekučního řízení ve výši 474 Kč; celkem žádala vrátit částku ve výši 67 113 Kč, přičemž požadovala uvedený přeplatek na dani zaplatit na depozitní účet jejího právního zástupce.

Jak již bylo shora uvedeno, předmětnou žádost posoudily správní orgány jako žádost o prominutí daně podle § 25 odst. 3 zákona o trojdani, a to s odkazem na ust. § 70 odst. 2 daňového řádu. Finanční ředitelství v Brně v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konkrétně zmiňovalo ust. § 25 odst. 3 písm. a) a § 25 odst. 5 zákona o trojdani.

Podle ust. § 25 odst. 3 písm. a) zákona o trojdani, ve znění citovaném správním orgánem, platí, že finanční ředitelství na žádost daňového subjektu nebo na základě podnětu ručitele z moci úřední, daň z převodu nemovitostí nebo daň darovací promine v případě odstoupení od smlouvy, vrácení k daru pro vady nebo zrušení rozhodnutí o vyvlastnění, pokud k nim dojde ve lhůtě tří let ode dne vzniku právních účinků vkladu do katastru nemovitostí a daňový subjekt požádá o prominutí daně nebo ručitel podá podnět finančnímu ředitelství nejpozději do tří let ode dne, kdy nastanou skutečnosti uvedené v písm. a) – d); je-li vedeno řízení z podnětu ručitele, je příjemcem rozhodnutí daňový subjekt i ručitel.

Podle ust. § 25 odst. 5 zákona o trojdani, ve znění citovaném v napadeném rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně, platí, že dojde-li k převodu vlastnictví k nemovitosti na základě smlouvy uzavřené s rozvazovací podmínkou, s výjimkou smlouvy o zajišťovacím převodu práva, smlouvy s výhradou zpětného převodu vlastnictví k nemovitosti, jiné smlouvy, která byla po převodu vlastnictví k nemovitosti zrušena, finanční ředitelství na žádost daňového subjektu nebo na základě podnětu ručitele z moci úřední daň z převodu nemovitostí nebo daň darovací promine, dojde-li ke zpětnému nabytí nemovitosti původním převodcem do tří let ode dne vzniku právních účinků vkladu práva do katastru nemovitostí nebo ode dne nabytí účinnosti smlouvy o převodu nemovitosti, která není předmětem evidence v katastru nemovitostí a v této lhůtě daňový subjekt požádá o prominutí daně nebo ručitel podá podnět finančnímu ředitelství; je-li vedeno řízení z podnětu ručitele, je příjemcem rozhodnutí o prominutí daně daňový subjekt i ručitel.

Podle ust. § 155 daňového řádu, podle něhož žalobkyně požadovala postupovat ve věci její žádosti, odst. 2 platí, že správce daně vrátí daňovému subjektu vratitelný přeplatek na základě žádosti daňového subjektu o vrácení vratitelného přeplatku, nebo pokud tak stanoví zákon; správce daně vratitelný přeplatek nižší než 100 Kč daňovému subjektu vrátí jen ve výjimečných případech tak, aby byla zajištěna zásada hospodárnosti.

Podle ust. § 154 odst. 1 daňového řádu přitom platí, že přeplatek je částka, o kterou úhrn plateb a vrátek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu. Podle ust. § 154 odst. 2 věta první a druhá daňového řádu platí, že správce daně převede přeplatek na úhradu případného nedoplatku téhož daňového subjektu na jiném osobním daňovém účtu, popř. na úhradu nedoplatku podle odst. 4; není-li takového nedoplatku, stává se přeplatek vratitelným přeplatkem a zůstává jako platba na dosud neuhrazenou daň na osobním daňovém účtu, na kterém je evidován.

Podle ust. § 155 odst. 4 věta první daňového řádu platí, že proti rozhodnutí správce daně o žádosti podle odst. 1 a 2 se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení.

Podle ust. § 70 odst. 1 daňového řádu platí, že podání je úkonem osoby zúčastněné na správě dani směřující vůči správci daně.

Podle ust. § 70 odst. 2 daňového řádu platí, že podání se posuzuje podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.

Podle ust. § 70 odst. 3 daňového řádu platí, že z podání musí být zřejmé, kdo je čím, čeho se týká a co se navrhuje.

Podle ust. § 73 odst. 1 daňového řádu platí, že podání se činí u příslušného správce daně.

Podle ust. § 75 daňového řádu platí, že není-li správce daně, vůči němuž bylo učiněno podání nebo připsána platba, příslušný vést v dané věci řízení, podání nebo platbu neprodleně postoupí příslušnému správci daně a uvědomí o tom podatele.

Podle ust. § 74 odst. 1 daňového řádu platí, že má-li podání vady, pro které není způsobilé k projednání, nebo vady, pro které nemůže mít předpokládané účinky pro správu dani, vyzve správce daně toho, kdo podání učinil, aby označené vady odstranil podle jeho pokynu a ve lhůtě, kterou stanoví.

Ze shora citovaného ust. § 70 odst. 2, jehož správní orgán při posuzování žádosti žalobkyně použil, vyplývá, že toto ustanovení je určeno pro odstranění nesouladu mezi nesprávně označeným názvem podání a jeho skutečným obsahem. Platí přitom, že z podání musí být zřejmé, kdo je činí, čeho se týká a co se navrhuje (viz ust. § 70 odst. 3 daňového řádu). Podání je projevem vůle adresovaným správcí daně, která směřuje např. k uplatnění procesních práv či jiným právním následkům, přičemž úkon musí být učiněn bezvadně (bez formálních a obsahových vad) a výslovně. Účelem ust. § 70 odst. 2 daňového řádu je zejména to, aby podatel neutrpěl újmu jen v důsledku toho, že podání nesprávně označil. Jde-li pouze o formální vadu podání, která neznamená překážku pro určení zákonem požadovaných obsahových náležitostí, spočívající v rozporu mezi skutečným obsahem a označením podání je možno uvedené ustanovení aplikovat (jedná se o aplikace zásady neformálnosti řízení).

Z výše uvedeného vyplývá, že zásada materiálního posuzování podání platí pouze tehdy, pokud je podání určité a srozumitelné a má-li potřebné zákonem stanovené náležitosti. Nelze-li učinit jednoznačný závěr o tom, co podáním podatel míní, je třeba postupovat ve smyslu ust. § 74 daňového řádu (shora citován) a za takové situace je správce daně povinen vyzvat toho, kdo podání učinil, aby označené vady odstranil podle jeho pokynu a ve lhůtě, kterou mu stanoví.

Z uvedeného vyplývá, že správce daně tedy nemůže podáním přikládat jiný než podatelem sledovaný smysl, nemůže mu podsouvat věci, které podání vůbec neobsahuje, nebo si domýšlet, co asi podle názoru správce daně podatel chtěl či mohl chtít učinit. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 5. 2014, č. j. 9 Afs 24/2013 – 31 dospěl k závěru, že posuzovat podání tak, jak vyžaduje § 70 odst. 2 daňového řádu, tj. podle jeho skutečného obsahu bez ohledu na to, jak je označeno, lze pouze tehdy, pokud podání netrpí vadami, pro které není způsobilé projednání (§ 74 odst. 1 daňového řádu). S tímto názorem se Krajský soud v Brně plně ztotožňuje.

V předmětném podání nazvaném jako „Žádost o vrácení zaplacené daně z převodu nemovitostí a penále“ je napadán postup finančního úřadu, který podle názoru žalobkyně vymáhal daň z převodu nemovitosti nedůvodně, což se týká i vyměřeného penále z pozdě zaplacené daně. V podání žalobkyně používala pojmy, které jsou obsaženy v ust. § 154 a 155 daňového řádu, týkajících se přeplatku, jako: „přeplatek“, „žádost o vrácení“. Kromě žádosti o vrácení zaplacené daně a penále, jenž žalobkyně označuje též jako přeplatek na dani, žádala žalobkyně uhradit majetkovou újmu, spočívající ve vymožených nákladech exekučního řízení ve výši 474 Kč. Žádost o vrácení byla adresována Finančnímu úřadu v Břeclavi.

Ze znění předmětné žádosti nelze v žádném případě bez dalšího dovodit, že by se mělo jednat o žádost o prominutí daně podle ust. § 25 zákona o trojdani. Tuto skutečnost potvrzuje také žaloba, v níž žalobkyně namítá, že o prominutí předmětné daně nežádala a že její žádost měla být posouzena podle ust. § 155 daňového řádu jako žádost o vrácení přeplatku.

Předmětné podání nevyhovovalo zcela ust. § 70 daňového řádu, podle něhož z podání musí být zřejmé, kdo je činí, čeho se týká a co navrhuje a bylo proto na místě postupovat ve smyslu shora citovaného ust. § 74 odst. 1 daňového řádu, aby došlo k upřesnění, čeho se podání týká; jak již bylo uvedeno, kromě žádosti o vrácení daně žádost obsahovala i výzvu k zaplacení majetkové újmy spočívající ve vymožených nákladech exekučního řízení. S ohledem na vyjádření žalobkyně v žalobě je nyní již jisté, že žalobkyně žádostí požádala správce daně o vrácení přeplatku daně a o zaplacení jí vzniklé majetkové újmy v souvislosti s exekučním řízením. Došlo tak k situaci, kdy správní orgán předmětnému podání přikládal jiný, než žalobkyni sledovaný smysl, který dovodil z ne zcela jednoznačného textu žádosti a proti úmyslu žalobkyně neoprávněně za ni. V důsledku tohoto postupu o žádosti rozhodoval jiný správní orgán, než k tomu byl povolán a na základě jiných ustanovení právního předpisu, než mělo být ve věci použito. V řízení o žádosti ve smyslu ust. § 155 odst. 2 daňového řádu je možno podat odvolání proti rozhodnutí správce daně (viz ust. § 155 odst. 4 věta první daňového řádu); jelikož správní orgán posuzoval předmětné podání žalobkyně jako žádost o prominutí daně podle ust. § 25 zákona o trojdani, nepřipustil proti rozhodnutí opravné prostředky (§ 259 odst. 4 daňového řádu).

Nutno je též přisvědčit námitce žalobkyně, že správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí konkrétně neuvedl, proč předmětnou žádost posoudil jako žádost o prominutí daně podle ust. § 25 zákona o trojdani.

Za uvedeného stavu je zcela předčasné zabývat se otázkou příp. neplatnosti platebních výměrů (v žalobě ze dne 30.10.2012 ani nevznesené), neboť bude nejprve na věcně a místně příslušném správci daně, aby posoudil podání žalobkyně, a to nejprve z toho pohledu, zda obsahuje veškeré zákonné náležitosti, pokud by shledal, že podání má vady, je nutno, aby postupoval ve smyslu ust. § 74 odst. 1 daňového řádu. Jedině pokud jsou známy zákonem stanovené náležitosti podání, je možno následně vést úvahu, zda bylo podání učiněno u příslušného správce daně (viz ust. § 73 odst. 1 daňového řádu) a pokud nikoliv, je správce daně povinen postupovat ve smyslu ust. § 75 daňového řádu a podání neprodleně postoupit příslušnému správci daně a o tomto postoupení uvědomit podatele. Vyřízení žádosti a otázka tvrzené neplatnosti platebních výměrů již spadají do další fáze poté, co bude bezvadné podání k dispozici u příslušného správce daně. Zcela nad rámec uvedeného hodnocení a nad skutkový a právní rámec napadeného správního rozhodnutí soud poznamenává, že tvrzení žalovaného ve vyjádření k žalobě o neevidování vratitelného přeplatku na osobním daňovém účtu žalobkyně z obsahu správních spisů nevyplývá.

Ze shora uvedených důvodů z pohledu přezkumu zákonnosti napadeného správního rozhodnutí, je nutno učinit závěr, že předmětné rozhodnutí nemůže obstát. V dalším řízení žalovaný vytčené vady napraví či zajistí jejich napravení. Je přitom vázán ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.

VIII. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení

před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla plně úspěšná, soud jí proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť současně neshledal existenci důvodů, které by měly vést byť i jen k částečnému nepřiznání těchto nákladů. Přiznaná náhrada nákladů se sestává z náhrady za dva úkony právní služby po 2 100 Kč za přípravu, převzetí, zastoupení a písemné podání žaloby, z náhrady za jeden úkon právní pomoci ve výši 3 100 Kč za doplňující písemné procesní podání a za 3 paušály po 300 Kč (vyhláška č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31. 12. 2012 a od 1. 1. 2013, § 7, odst. 3 písm. d) a f) a § 12 odst. 3). Zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto byla náhrada nákladů řízení zvýšena o částku odpovídající této dani ve výši 20 %, pokud jde o úkony uskutečněné do 31. 12. 2012 a ve výši 21 % v případě úkonu uskutečněném pod 1. 1. 2013.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. 9. 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu